

ΔΗΜΟΣΙΟΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

ΑΥΤΟΝΟΜΗ-ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ-ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΤΑΞΗ

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

Συνάδελφοι,

Το 35^ο Τακτικό Συνέδριο της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. πραγματοποιείται σε μια χρονική περίοδο όπου βιώνουμε τα τελευταία χρόνια μια πρωτοφανή επίθεση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και των συντεταγμένων εκφραστών τους σε βάρος των Δημοσίων αγαθών, του κοινωνικού κράτους, της μισθωτής εργασίας, της ίδιας μας της ζωής. Μια διάλυση με βιαιότητα του κοινωνικού ιστού της χώρας προς όφελος του κεφαλαίου.

Η χώρα μας επιλέχθηκε ως το πειραματόζωο, πάνω στο οποίο εδώ και τρία χρόνια εφαρμόζεται μία συνταγή η οποία οδηγεί τον ασθενή στο θάνατο αντί στην ανάρρωση. Με την μνημονιακή πολιτική μετέτρεψαν την χρηματοπιστωτική κρίση σε κρίση χρέους κρατών, που τίθεται εκβιαστικά για την αποδόμηση κάθε στοιχείου κοινωνικού κράτους, την απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων, τη διεύρυνση της φτώχειας, την «έκρηξη» της ανεργίας, την επιβολή του τρόμου και της ανασφάλειας για το αύριο.

Άλλες χώρες, όπως η Ισλανδία, που άφησαν το τραπεζικό σύστημα να καταρρεύσει, ήδη βγαίνουν από την κρίση. Στην Ελλάδα επιβλήθηκε η «ανακεφαλαιοποίηση» των τραπεζών με χρήματα του Ελληνικού λαού και το αντάλλαγμα ήταν να κλείσουν εντελώς τις στρόφιγγες της ρευστότητας. Πριμοδοτούν τα επιχειρηματικά συμφέροντα σε βάρος των πολιτών και του Κοινωνικού και Δημόσιου χαρακτήρα υπηρεσιών.

Η οικονομική κρίση και η ακραία νεοφιλελεύθερη διαχείρισή της έχουν προκαλέσει τεράστια κοινωνικά προβλήματα. Οι συνέπειες στην κοινωνία είναι τραγικές. Η ανεργία «σπάει» το ένα ρεκόρ μετά το άλλο, το σύστημα υγείας έχει διαλυθεί, το εργασιακό περιβάλλον έχει ισοπεδωθεί. Η φτώχεια αυξάνεται δραματικά. Όμως, οι γνήσιοι εκφραστές του ακραίου νεοφιλελευθερισμού επιμένουν στην υλοποίηση στόχων που χρόνια θέλουν να πετύχουν αλλά τώρα βρήκαν την ευκαιρία της κρίσης για να επιβάλλουν την αποσάθρωση του κοινωνικού κράτους και του εργατικού δικαίου προς όφελος του κεφαλαίου.

Στην κοινωνία υπάρχει αναβρασμός. Ένα ρεύμα συστημικής αμφισβήτησης λαμβάνει μεγάλες διαστάσεις. Ο λαός βράζει σαν ένα ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί. Το συνδικαλιστικό κίνημα είχε και έχει υποχρέωση να μετατρέψει αυτή την ενέργεια σε οργανωμένη και συντεταγμένη πρωθυποτική δύναμη αντίστασης και ανατροπής των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που έχουν επιβληθεί και ανάκτησης των δικαιωμάτων μας.

Το συνδικαλιστικό κίνημα αποτελεί και σήμερα μεγάλη ελπίδα για τη συστράτευση δυνάμεων με στόχο την προώθηση, σε συνεργασία με κοινωνικούς φορείς και κινήματα, των αναγκαίων ριζικών αλλαγών και μετασχηματισμών του αναπτυξιακού και παραγωγικού μοντέλου της χώρας. Είναι σαφές πως το υπάρχον πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να δώσει εναλλακτική πρόταση διεξόδου από την κρίση. Η ανάπτυξη που υπόσχεται είναι απλά νέ-α-επώδυνα μέτρα. Φως δεν υπάρχει πουθενά.

Στην επίθεση αυτή, έπρεπε με γρήγορα αντανάκλαστικά να αντιληφθούμε ότι στον «πόλεμο» πας για να πολεμήσεις. Η διαδικασία της διπλωματίας έχει αποτύχει ήδη. Έτσι λοιπόν και ο συνδικαλισμός της «διαπραγμάτευσης» πρέπει πλέον να δώσει τη θέση του στο μαχόμενο, αγωνιστικό, διεκδικητικό συνδικαλισμό. Το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να ανακτήσει τον διεκδικητικό, ταξικό, πολιτικό του ρόλο ώστε να ανταποκριθεί με αποτελεσματικότητα και συνέπεια στις νέες δύσκολες συνθήκες, αλλά και στις προσδοκίες των εργαζομένων για ανατροπή των μνημονιακών και νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Έχουμε χρέος να συμβάλλουμε στην αναμόρφωση του συνδικαλιστικού κινήματος, μεταφέροντας την εμπειρία μας και ευελπιστώντας σε ένα νέο ξεκίνημα με συνδικαλιστικό κίνημα που θα ανταποκρίνεται στο ρόλο του με αρχές και αξίες που ιστορικά είναι ταγμένο να υπηρετεί ιδιαίτερα σε τριτοβάθμιο επίπεδο. Αξίες που οφείλουμε και έχουμε χρέος να επαναφέρουμε στο προσκήνιο σε μία εποχή που ο συνδικαλισμός ως γνήσια έκφραση των εργαζομένων και της κοινωνίας είναι αναγκαίος περισσότερο από ποτέ άλλοτε.

Επιμέρους ενέργειες, συζητήσεις κάτω από το τραπέζι και προσωπικές διαδρομές κάποιων ηγεσιών του συνδικαλιστικού κινήματος χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου το συνδικαλιστικό κίνημα να συκοφαντηθεί και να απαξιωθεί στη συνείδηση των εργαζομένων και της Ελληνικής κοινωνίας. Αυτές οι συμπεριφορές πρέπει να μείνουν πίσω, να ξεπεραστούν για να πάμε ένα βήμα μπροστά.

Το κίνημα της εργασίας, όσα προβλήματα και αν είχε και έχει στο εσωτερικό του, όσες αγκυλώσεις και εξαρτήσεις και δομικές αδυναμίες, υπονόμειναν την αποτελεσματικότητά του, έπρεπε ΑΜΕΣΑ να αντιληφθεί ότι οι εργαζόμενοι δέχονται ανελέητη επίθεση και να προβεί σε ενέργειες για την αναχαίτιση και την εξουδετέρωσή της. Αντί αυτού, το συνδικαλιστικό κίνημα έδειξε να ολιγωρεί και αρκετοί εκ των πρωταγωνιστών να ισορροπούν με-

ταξύ της καταγγελίας και της αποδοχής του μνημονιακού «μονόδρομου» των αντιλαϊκών μέτρων.

Σήμερα το συνδικαλιστικό κίνημα συνολικά είναι βαθιά τραυματισμένο. Οι νέοι εργαζόμενοι αποστρέφονται την εμπλοκή τους στα κοινά. Η γραφειοκρατία, η παθητική ακόμα και σήμερα εξάρτηση από τους κομματικούς μηχανισμούς, η αδιαφάνεια, η λογική των «ημετέρων», το οδηγούσαν σε μια παθητική ταύτιση με τα τεκταινόμενα στην κεντρική πολιτική σκηνή.

Οι συνθήκες της κοινωνικής και οικονομικής κρίσης αλλά και η αδιαμφισβήτητη αποτυχία μιας συνδικαλιστικής ηγεσίας που αρνείται πεισματικά να αλλάξει, μας αναγκάζει να επιχειρήσουμε μια νέα αρχή.

Μια νέα αρχή χωρίς φαινόμενα όπως:

- Ο συντεχνιακός συνδικαλισμός.
- Ο κομματικός συνδικαλισμός.
- Ο γραφειοκρατικός συνδικαλισμός.

Με αυτά πρέπει να ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ οριστικά.

Η ανατροπή μιας αντίληψης και μίας θεωρίας που εντέλει υπονομεύουν τα δικαιώματα των εργαζομένων πρέπει να ανατραπεί από έξω προς τα μέσα. Εμείς θέλουμε ένα συνδικαλιστικό κίνημα, μία Α.Δ.Ε.Δ.Υ. με συγκεκριμένες οργανωτικές και καταστατικές αλλαγές που θα της προσδίδουν ευελιξία, αγωνιστικότητα, μαχητικότητα και επικοινωνιακά «όπλα» χρήσιμα για την ανατροπή της νεοφιλελεύθερης μνημονιακής λαίλαπας, των μέτρων εξόντωσης των Δημοσίων Υπαλλήλων, της κοινωνίας γενικότερα.

Θέλουμε μια Α.Δ.Ε.Δ.Υ. που δεν θα απαξιώνει τον ίδιο τον εαυτό της και θα αυτοενοχοποιείται αλλά:

1. Που να αγωνίζεται και να δίνει λύση στα μικρά και μεγάλα ζητήματα της Δημόσιας Διοίκησης και των Δημοσίων Υπαλλήλων.

2. Που θα κλιμακώσει και θα διευρύνει το διαρκή αγώνα για την επαναφορά των μισθολογικών, ασφαλιστικών-συνταξιοδοτικών και εργασιακών δικαιωμάτων που αφαιρέθηκαν από τις ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές των μνημονίων και της τρόικα.

3. Που θα ενισχύει καθημερινά τις πρωτοβουλίες για την αλληλεγγύη μεταξύ όλων των εργαζομένων στο Δημόσιο και Ιδιωτικό Τομέα αλλά και όσων συνανθρώπων μας την έχουν ανάγκη.

4. Που θα ιεραρχεί τις επιλογές των μορφών κινητοποίησης και παρέμβασης για την συνέχιση και κλιμάκωσή τους, αλλά και τον όσο το δυνατόν μεγαλύτερο συντονισμό μεταξύ των κλάδων.

5. Που θα δημιουργεί και θα διευρύνει τις κοινωνικές συμμαχίες με κάθε επαγγελματική και κοινωνική ομάδα που και αυτοί πλήττονται από τις πολιτικές των μνημονίων και της τρόικα.

6. Που θα αναβαθμίσει λειτουργικά τα Νομαρχιακά Τμήματα, τα οποία θα αναλάβουν σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη και δράση του συνδικαλιστικού κινήματος σε Περιφερειακό επίπεδο.

7. Που θα αποδομεί τεχνοκρατικά και επικοινωνιακά την προπαγάνδα κυβέρνησης και Μ.Μ.Ε. για το «σπάταλο» και «υδροκέφαλο» Δημόσιο.

8. Που θα έχει διαφάνεια και αξιοκρατία στα πάντα. Από την καθημερινή λειτουργία της μέχρι τις θεσμικές εκπροσωπήσεις.

9. Που να έχει το θάρρος να πάρει όλες τις αναγκαίες οργανωτικές και καταστατικές αποφάσεις που θα την καθιστούν πιο λειτουργική, αγωνιστική και κινηματική. Να οργανώσει και να εκφράσει το σύνολο των Δημοσίων Υπαλλήλων, με ενιαίους όρους και κανόνες.

10. Που θα ενεργοποιήσει με κάθε μέσο και τρόπο όλες τις Ομοσπονδίες-Μελη της, για να νιώθουν ΟΛΟΙ οι εργαζόμενοι ότι η Α.Δ.Ε.Δ.Υ. εκφράζει και εκπροσωπεί το σύνολο των Δημοσίων Υπαλλήλων. Ηγεμονικές, κλαδικές παρεμβάσεις και λειτουργίες δεν θα έχουν πλέον θέση.

11. Που θα έχει συνδικαλιστικά στελέχη μάχιμα, στην πρώτη γραμμή του αγώνα τα οποία θα λογοδοτούν στους εργαζόμενους και όχι υποψήφιους για συνταξιοδότηση (υπηρεσιακή και συνδικαλιστική).

Συνάδελφοι,

Συναλλαγές προσωπικού ή διαπαρταξιακού επιπέδου με αδιαφάνεια για την εξυπηρέτηση της προσωπικής ανέλιξης είναι καταδικαστέες και απορριπτέες. Κι αυτό γιατί αποτελούν πρακτικές και συμπεριφορές που οι εργαζόμενοι απεχθάνονται, και ιδιαίτερα αυτή την κρίσιμη περίοδο, υποσκάπτουν και συκοφαντούν τον αγώνα μας.

Συνάδελφοι,

Ήρθε η ώρα για αλλαγή σελίδας. Είναι επιτακτική ανάγκη να υπερβούμε τις παθογένειες του σήμερα και να γυρίσουμε οριστικά σελίδα με στόχο τη συγκέντρωση νέων υγείων δυνάμεων και το «άνοιγμα» προοπτικών. Αποτελεί κοινωνική ευθύνη και χρέος απέναντι στους εαυτούς μας, στους εργαζόμενους και στους νέους ανθρώπους να αλλάξουμε πορεία, να καταδικάσουμε τη διαφθορά, το συνδικαλιστικό γηροκομείο του κατεστημένου, την πολιτική της συνθηκολόγησης, την ιδεολογία της ανοχής στη βία και στη βαρβαρότητα του πολιτικού και οικονομικού κατεστημένου.

Οι εργαζόμενοι και η κοινωνία το απαιτεί. Οι δύσκολες εποχές που διανύουμε το προστάζουν.

Η Δημοσιούπαλληλική Ανατροπή έρχεται να ταραξεί τα λιμνάζοντα νερά και τη «νεκρική» σιγή της διαπαρταξιακής διαπλοκής και να αφυπνίσει τις υγιείς δυνάμεις του συνδικαλιστικού κινήματος των Δημοσίων Υπαλλήλων.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ... ΑΠΟ ΤΑ ΕΞΩ ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΣΑ...

Αθήνα, Νοέμβριος 2013

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ**